

Παρακολουθώ την επιχειρηματολογία ορισμένων οι οποίοι, κατακρίνοντας τη συνεχιζόμενη, έστω και αποδυναμωμένη από τη θερινή ραστώνη, καθημερινή συγκέντρωση των Αγανακτισμένων στην Πλατεία της Αγοράς, ισχυρίζονται ότι είναι μια ατελέσφορη δράση, εφόσον τον λεγόμενο «Μεσοπρόθεσμο» έχει ψηφιστεί.

Θα αντιτείνω, θυμούμενος ξανά τις δηλώσεις του ίδιου του κ. Αντιπροέδρου της κυβέρνησης, ο οποίος αμέσως μόλις το ψήφισε, ευαγγελίστηκε την επαναδιαπραγμάτευση των όρων του «Μεσοπρόθεσμου», και θα επαναλάβω ότι ο λόγος ακριβώς που οφείλουμε να βρισκόμαστε κάθε βράδυ στις πλατείες όλης της Ελλάδας, είναι για να τους επιβάλλομε εμείς από τις πλατείες αυτούς τους όρους, γιατί δεν μπορούμε πλέον να έχομε καμιά εμπιστοσύνη ούτε στον κ. Αντιπρόεδρο ούτε στην κυβέρνησή του ούτε στην κοινοβουλευτική του ομάδα ούτε στο πολιτικό του σύστημα.

Αλλά αυτό που μου προξένησε τη μεγαλύτερη εντύπωση, είναι η άποψη ότι τα πανό και τα «τσαντήρια» των Αγανακτισμένων στο μέτωπο του κτιρίου της Αγοράς, υποβαθμίζουν την ποιότητα του τουριστικού μας προϊόντος. Ίσως, καθόσον αφορά όλους εκείνους τους τουρίστες που πριν αποφασίσουν την εκδρομή τους στην Ελλάδα ούτε είχαν ακούσει ούτε είχαν διαβάσει τίποτα για τους Αγανακτισμένους και τους λόγους που οι Έλληνες βρισκόμαστε στους δρόμους. Είναι μια άποψη, αλλά πόσο πολλοί να είναι άραγε αυτοί οι τουρίστες;

Μια άλλη άποψη, που μου φαίνεται περισσότερο λογική, λέει ότι οι ξένοι επισκέπτες καθόλου δεν εκπλήσσονται βλέποντας τα πανό. Η ίδια άποψη λέει ότι το τουριστικό μας προϊόν υποβαθμίζεται περισσότερο από τουλάχιστον μια ντουζίνα άλλες μόνιμες κι όχι συγκυριακές εικόνες, που μου έρχονται πρόχειρα στο μυαλό:

1) Οι πάντα βρώμικοι και συχνά ξεχειλισμένοι κατά το απογευματάκι, κάδοι απορριμμάτων του εμπορικού κέντρου.

2) Τα κακότεχνα και σπασμένα ρείθρα των επίσης βρώμικων πεζοδρομίων.

3) Τα παράνομα παρκαρισμένα αυτοκίνητα σε κάθε πιθανό κι απίθανο σημείο, που κάνουν αφόρητη περιπέτεια τη διάβαση των πεζών.

4) Η απουσία ενός αστυνομικού ἐξω από τον τερματικό σταθμό του ΚΤΕΛ η παρουσία του οποίου θα βοηθούσε τους αποβιβαζόμενους από τα υπεραστικά λεωφορεία να διασχίζουν την οδό Κυδωνίας χωρίς να κινδυνεύουν οι ζωές τους από τους ανάγωγους εκείνους τους, όχι και λίγους, συμπολίτες μας οδηγούς που δε δίνουν ποτέ τους προτεραιότητα ούτε σε πεζό ούτε σε ποδηλάτη.

5) Η παρουσία των αυτόκλητων παρκαδόρων σε διάφορα σημεία του κέντρου της πόλης,

που μόλις σκοτεινιάσει υπόσχονται -με φορτικό είναι η αλήθεια τρόπο- «προστασία» στους χρήστες των δημοτικών χώρων πάρκινγκ.

6) Οι φρακαρισμένοι πεζόδρομοι και πεζοδρόμια από τα λογής τραπεζοκαθίσματα.

7) Οι αλυσίδες που ξανάρχονται να αντικαταστήσουν τις υδραυλικές μπάρες που έπαψαν σε κάποια σημεία να λειτουργούν πριν καλά-καλά κλείσουν έναν χρόνο λειτουργίας.

8) Η πληθώρα εγκαταλειμμένων σπιτιών στον ιστό της παλιάς πόλης, που κάποιες φορές, εκτός από εστίες θλίψης, είναι κι εστίες μόλυνσης.

9) Οι πάντα δραστήριοι και μερικές φορές φορτικότατοι κράχτες του ενετικού λιμανιού.

10) Το μονίμως κλειδαμπαρωμένο φρούριο του Φιρκά.

11) Τα ελεεινά αντιανεμικά δίχτυα που κρέμονται σάπια και μισοξηλωμένα στην Πλατεία Ταλω για να κρύβουν από πίσω τους τα ξεραμένα παρτέρια.

12) Η βρωμιά και η δυσωδία στο χώρο της πισίνας του Ξενία, σημείο ακριβώς όπου αποβιβάζονται όσοι τουρίστες επισκέπτονται την παλιά πόλη από τα δυτικά.

Με αυτόν το νοερό κύκλο στο ιστορικό κέντρο της βρώμικης πόλης μας, χωρίς να σκονιστώ

ανηφορίζοντας την αναίτια ξεφλουδισμένη μέσα στο κατακαλόκαιρο της τουριστικής περιόδου οδό Πειραιώς, αφήνω να είναι τα συμπεράσματα δικά σας.

Αλέξανδρος Ι. Κατσανεβάκης.
Χανιά 21-7-2011